

«Χείρ δημίου τέμνει σε
Μαρίνα, ξίφει,
Χείρ Κυρίου χάριτι θεία δε στέφει.
Ἐβδομάτη δεκάτη Μαρίνα δειροτομήθη»

Ὁ βίος καί ἡ πολιτεία τῆς ἀγίας Μαρίνας εἶναι ἀπό τά πιό καλά διατηρημένα μέχρι σήμερα μαρτυρολόγια. Πολλοί εἶναι οἱ ἀγιολογικοὶ κώδικες, πού καταγράφουν τὴ βιογραφία καί τὴ μαρτυρικὴ τῆς τελείωση.

Γεννήθηκε στὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅταν ἦταν αὐτοκράτορας ὁ Αὐρήλιος Κλαύδιος (268-270 μ.Χ.). Ἦταν μιά ἐποχὴ δύσκολη γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ τὸ ὄνομα χριστιανός ἀποτελοῦσε ἐσχάτη προδοσία καί αὐτός πού δήλωνε πίστη στό Χριστό, τόν τιμωροῦσαν παραδειγματικά καί τὸ τέλος του ἦταν ὁ μαρτυρικός θάνατος. Ἡ Μαρίνα σέ ἡλικία 12 χρονῶν ἔμεινε ὀρφανή ἀπὸ μητέρα καί ὁ πατέρας τῆς, ὁ Αἰδέσιος ἱερέας τῶν εἰδώλων, ἐμπιστεύτηκε τὴν ἀνατροφή τῆς σέ μιά γυναίκα, ἡ ὁποία διακρίνονταν γιὰ τὸ ἦθος καί τὴν καλὴ τῆς συμπεριφορά. Κατὰ εὐδοκία Θεοῦ, ἡ καλὴ αὐτὴ γυναίκα ἦταν χριστιανή. Ἡ παιδοτρόφος λοιπὸν αὐτὴ, παράλληλα μέ τά καθήκοντα τῆς ἀνατροφῆς τῆς νεαρῆς Μαρίνας, τῆς ἔδινε καί τά στοιχεῖα τῆς πίστεως στό Χριστό. Ἡ Μαρίνα ἦταν εὐφυεστάτη καί κατόρθωνε νὰ διακρίνει τίς ἀλήθειες τίς νέας πίστεως νὰ ἐμβαθύνει σ' αὐτές, ἐνῶ παράλληλα κατανοοῦσε τίς μυθοπλασίες τῶν εἰδωλολατρικῶν φαντασμάτων.

Μεγαλώνοντας ἡ Μαρίνα γίνονταν ἐμφανὴ τά σωματικὰ κάλλη, ἀλλὰ περισσότερο τά ψυχικὰ τῆς χαρίσματα. Μόλις 15 χρόνων, διψοῦσε ἡ καρδιά τῆς «τά τῶν μαρτύρων ἄθλα». Κάποια στιγμή φανέρωσε στὸν πατέρα τῆς, τὴν πίστη τῆς στό Χριστό. Ἦταν αὐτονόητο ὁ πατέρας τῆς νὰ γίνεϊ ἔξω φρενῶν μέ τὸ νέο πού ἔμαθε. Ἔτσι ἄρχισε μέ χίλιους δυὸ τρόπους νὰ μεταπείσει τὴν κόρη του γιὰ νὰ ἀρνηθεῖ τά «μυθεύματα!» τῶν χριστιανῶν. Οἱ ἀρχικὰ καλοὶ τρόποι τούς διαδέχθηκαν τιμωρίες μέ τίς ὁποῖες προσπαθοῦσε νὰ μεταπείσει καί νὰ ἀλλάξει τὴν πίστη τῆς ἢ θυγατέρα του. Μάταια ὅμως.

Κάποια ἡμέρα ἔκανε μιά περιοδεία ὁ στυγερός ἑπαρχος τῆς Ἀντιόχειας, Ὀλύβριος, καί τότε τυχαία συνάντησε τὴν νεαρὴ Μαρίνα. Βλέποντάς τὴν, ἔμεινε ἔκθαμβος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς καί θέλησε ἀμέσως νὰ τὴν κάνει γυναίκα του. Ὅταν τὴν ὀδήγησαν μπροστά του, χωρὶς πολλές περιστροφές τῆς ὁμολόγησε τὴν αἰτία πού ἔφεραν μπροστά του, ἀποκαλύπτοντας πῶς ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν κάνει σύζυγό του. Ἡ Μαρίνα μετὰ τὸ ἄκουσμα τῆς αἰτίας πού εἶναι μπροστά στὸν ἑπαρχο, χωρὶς δισταγμὸ τοῦ ἀποκάλυψε ὅτι ἦταν χριστιανή. Ὁ ἑπαρχος νόμιζε πῶς εὐκόλα θὰ ἔκαμπε τά πιστεύματα τῆς νεαρῆς κοπέλας καί ἄρχισε μέ ὑποσχέσεις γιὰ νὰ τὴν μεταπείσει. Ὁ πατέρας τῆς παρῶν στὴ παρωδία αὐτὴ. Δυστυχῶς στέκεται στό πλευρὸ τοῦ ἐπάρχου καί ὑπερθεματίζει στὴν ἀπόφασή του νὰ τιμωρήσει φρικτὰ τὴν νεαρά κόρη του.

Ἡ Μαρίνα ἔμενε ἀκλόνητη στὴν πίστη καί τὴν ὁμολογία τῆς. Ὑστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἄρχισε ὁ Ὀλύβριος τίς ἀπειλές. Τίς ἀπειλές τίς διαδέχεται ἡ φυλακὴ καί ἡ παράδοση στά χέρια τῶν δημίων. Ἀπάνθρωπα οἱ βασανιστὲς μαστιγώνουν τὸ νεανικό τῆς σῶμα. Μέσα ἀπὸ μιά σειρά φρικτῶν βασανιστηρίων νόμιζε ὁ αἰμοσταγῆς τύραννος, πῶς θὰ ἄλλαζε τὸ φρόνημα τῆς Ἀγίας. Ματαιοπονοῦν τόσο ὁ Ὀλύβριος, ὅσο καί ὁ Αἰδέσιος.

Τά μαρτυρολόγια σημειώνουν ὅτι, τὴν ἀρχὴ μέ ροζιασμένα ραβδιά κτυποῦν τὸ

τρυφερό κορμί της. Τό παρθενικό της αίμα βάφει τή γῆ καί τά χέρια τῶν βασανιστῶν. Καί ἐνῶ τήν κτυποῦν ἀλύπητα, αὐτή μέ δάκρυα ἱκετεύει τό παμπόθητο ὄνομα τοῦ Χριστοῦ νά γίνει στήριγμά της καί νά ὑπομείνει τή φρίκη τῶν μαρτυρίων πού τήν ὑποβάλλουν. Τά μαρτύρια πού τήν ὑποβάλλουν εἶναι ἀπάνθρωπα. Μετά τόν ἐγκλεισμό στή φυλακή καί τά ὅσα τῆς ἔκαναν ἐκεῖ, τήν ὑποβάλλουν σέ διαπόμπευση, καί κάνουν θέαμα τά τρομερά μαρτύρια πού περνᾷ. Πολλοί ἀπό τούς θεατές ἀρχίζουν νά βλέπουν μέ συμπάθεια τό δεκαεξάχρονο κορίτσι πού ὑφίσταται τήν ἀπανθρωπιά τῶν ἀνθρώπων. Καί ἐνῶ «*ἡ μάρτυς Μαρίνα μέγαν καί ἀκαταγώνιστον ἀθλητήν Χριστόν ἐνδεδυμένη χωρεῖ τοῦ μαρτυρίου τήν ὁδόν*», ὁμολογεῖ διαρκῶς, «*ἄλλος ἔσται ἐμοί πάσχων ὑπέρ ἐμοῦ, ὅτι ἐγώ πάσχω ὑπέρ αὐτοῦ*».

Μετά τό πέρας τοῦ ὁλοήμερου μαρτυρίου ρίχνεται πάλι χωρίς καμμιά φροντίδα καί περίθαλψη στή φυλακή. Μέ ὅσες δυνάμεις τῆς ἀπομένουν προσεύχεται στό Χριστό. Καί ἐνῶ βρίσκεται σ' αὐτή τήν κατάσταση, κάνει τήν ἐμφάνισή του ὁ μισόκαλος δαίμονας. Μέσα ἀπό τή μορφή ἑνός φρικτοῦ δράκου προσπαθεῖ νά τήν ἐκφοβίζει γιά νά ἀλλάξει στάση καί ν' ἀρνηθεῖ τόν Χριστό. Ὅμως ἡ ἀδάμαστη Μαρίνα, ἡ γενναία ἀθλήτρια τοῦ Χριστοῦ κτυπᾷ τό διάβολο καί κάνοντας τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ τόν τρέπει σέ φυγή. Καί ἐκεῖνος ντροπιασμένος μέσα ἀπό ἕνα ἀπαίσιο σφύριγμα, κρότο, ἔξαφανίζεται.

Τά βασανιστήρια θά συνεχιστοῦν καί τήν ἐπομένη ἡμέρα. Τήν βάζουν σ' ἕνα καζάνι μέ ζεματιστό νερό. Καίνε τίς πληγές της μέ ἀναμμένες λαμπάδες. Ὅλα τά ὑπομένει μέ καρτερικότητα, καί ἀταλάντευτη πίστη. Λέγεται ὅτι μεγάλο πλῆθος εἰδωλολατρῶν εἶναι ἐντυπωσιασμένο ἀπό τήν πίστη τῆς Ἀγίας. Πολλοί προσελκύνονται καί ὁμολογοῦν τήν πίστη στό Χριστό. Μόνο ὁ σκοτεινός Ὀλύβριος δέν ἐννοεῖ τά συμβαίνοντα καί στρέφεται μέ μανία κατά τῶν «*πιστευσάντων*». Λέγεται ὅτι 15.000 ἄνθρωποι θανατώθηκαν τήν ἡμέρα ἐκείνη. Τό αίμα τῶν ἁγίων αὐτῶν μαρτύρων ἔβαψε τούς δρόμους καί τίς πλατεῖες τῆς Ἀντιόχειας. Ὁ δυνάστης βλέποντας τό ἄκαμπο τῆς πίστεως τῆς Ἀγίας Μαρίας, διατάσσει τόν ἀποκεφαλισμό της, ὁ ὁποῖος καί πραγματοποιεῖται στίς 17 Ἰουλίου τοῦ 286 μ.Χ.

Ἐκτοτε καί μέχρι σήμερα ἀλλά καί στούς αἰῶνες ἡ καλλίνικος Μαρίνα πρεσβεύει γιά ὅλους τούς χριστιανούς. Τά θαύματα καί οἱ ἐπεμβάσεις της σέ πολλές περιπτώσεις εἶναι συγκλονιστικές, ἀκόμη καί στούς ἁμαρτωλούς καιρούς μας ἡ Ἀγία Μαρίνα προστρέχει στίς δυσκολίες μας. Τά πλήθη τῶν χριστιανῶν πού κατακλύζουν τούς Ναούς πού ἔχουν ἀνεγερθεῖ στή χάρη της εἶναι ἀδιάψευστος μάρτυρας αὐτῆς τῆς πραγματικότητος.

Εὐχή μας εἶναι νά μᾶς σκεπάζει μέ τήν πρεσβεία της. Ἰδιαίτερη εὐχή μας εἶναι γιά τούς νέους μας, τούς ὁποίους ὁ μισόκαλος μέ πολλές δολοπλοκίες ἐπιδιώκει νά παρασύρει πολλούς στά σατανικά του δόκανα.

Ταπεινή μας ὑπόδειξη σέ κάθε δυσκολία μας μή ξεχνοῦμε τήν πρεσβεία τῆς Ἀγίας Μαρίας, καί μέσα ἀπό ἀταλάντευτη πίστη θά παίρνομε τῆς ἱκεσίας μας τό αἶτημα.

Παραθέτουμε στην αγάπη σας δύο απολυτικά της Αγίας Μαρίας, τό ένα εἶναι πολύ γνωστό απολυτικό καί τό ἄλλο παλαιότερο στό ὁποῖο ὅμως καταγράφονται τά ἄθλα τῆς μικρῆς στήν ἡλικία Μεγαλομάρτυρος ὅμως Αγίας Μαρίας.

Τό πρῶτο εἶναι γνωστό σ' ὅλους μας καί ψάλλεται σέ ἦχο πλ. α'. κατά Τόν Συνάναρχον Λόγον.

«Τοῦ ἐχθροῦ τάς ἐνέδρας ῥώμη διέφυγες, καί αὐτῷ προσπλακεῖσα ὑπερηκόντισας καί ἐκ Θεοῦ τήν δασιλῆ χάριν ἀπειλήφας ἀποσοβεῖν ἐκ τῶν πιστῶν, νόσους τάς λυμαινώδεις, διό πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ὑπέρ ἡμῶν, Μαρίνα, ἔνδοξε».

Τό ἄλλο, ψάλλεται σέ ἦχο α', κατά τό «Τῆς ἐρήμου πολίτης...».

«Πατρός σου ἀσεβοῦς ἀπεστράφης τά εἴδωλα, καί τοῦ Ὀλυβρίου τυράννου τήν ὄφρῦν κατεπάτησας, Μαρίνα πολυάθλε, σεμνή, ῥωσθεῖσα δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀνδρικῶς τήν τοῦ φανέντός σοι κεφαλῆν συντρίβεις πολεμήτορος·

Δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ,

Δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι,

Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διά σοῦ πᾶσιν ἰάματα».